

LUDVIG AF UGGLAS

* 9.6.1880 † 27.5.1962

Med LUDVIG AF UGGLAS bortgick en gillesbroder med stark anknytning till bergshandlingens aristokratiska och patriarkaliska traditioner. Om honom skriver hans nära vän Gustaf Graf:

»Hänsyftningen på det aristokratiska draget i brukslivets traditioner ligger nära tillhands för den, som vill nedteckna några minnesord över bergsingenjören greve Ludvig Ramsell af Ugglas född 9/6 1880, äldste son av bergsingenjören och kammarherren Samuel af Ugglas och hans maka Eva, född grevinna von Hermanson.

En vandring genom det lyckligtvis ännu välbevarade af Ugglaska hemmet — med interiörer och porträttsamlingar av stor konst- och kulturhistoriskt värde — ger en blyxtbelysning över en lång och lysande släktepok. Där blickar från väggarna ner bl. a. släkten af Ugglas stamfader Samuel Samuelson Ugglå, bergmästare i Falun i början av 1600-talet samt en lång rad av män, som spritt glans över ätterna af Ugglas och v. Hermanson — riksråd, landshövdingar, en överståthållare, flera höga militärer etc. etc. — en lång och lysande kavalkad. Vad som emellertid i detta sammanhang är av särskild betydelse är, att hela denna kedja utgår från och är

förankrad i järnhanteringen, varom vittna namn som bl. a. Forsmarks Bruk och den en gång vittutgrenade Ferna-koncernen.

Den senfödde länken i denna kedja, Ludvig af Ugglas, hade alltså ett gloriöst arv att lyfta. Ej så särskilt omfattande materiellt sett, enär han stod utanför rätten till släktens bruksegendomar. Dess mer kan man säga att han i rikt mått fått del av de anlag — det må tillåtas mig att här kalla dem bruks-aristokratiska — som odlats och utvecklats genom så många släktled. Det gäller en aristokratisk hållning utan spår av snobbism men präglad av den vidsynta mänsklighet, som skapats genom släktens, i patriarkaliska former odlade samlevnad med det kroppsarbetande bruks-folket. Däremot kan det kanske sägas, att den långa kedjan av eminent dådkraftiga förfäder ej förmått överföra hela sin styrka till dess sista länk. Någon de stora initiativens man var därför Ludvig af Ugglas knappast. Hans natur var mer meditatív och hans intressen gingo mer i humanistisk och kulturell riktning i likhet med vad fallet i ännu högre grad var med den yngre brodern Carl, på sin tid en av vårt lands yppersta konsthistoriker.

Valet av levnadsbana för Ludvig af Ugglas måste därför närmast ha skett av traditionshänsyn: efter utbildning till reservofficer i Svea Livgarde studerade han vid Tekniska Högskolan i Stockholm, varifrån han utexaminerades som bergsingeniör 1906. För hans meditativa natur passade det säkert ej illa, att han efter ett par övergångsplatser, därav ett år som attaché vid vår legation i Washington, där hans frände H. Lagercrantz var minister, började sin bana vid Patent- och Registreringsverket. Hans kunnande på metallurgiska specialområden och denna trohet mot upp-giften, som äras i Muhrs berömda Brukskatekes förde honom till befattningen som byrådirektör i verket, där han f. ö. verkade lång tid efter pensioneringen. Med sina sällsamt förnäma personliga egenskaper blev han en högt uppskattad ordförande i verkets personalförening. Högt uppskattad var han framför allt i vänkretsen för sin naturliga godhet parad med underfundig humor. Den 27/5 1962 gick denne riddersman utan vank och tadel ur tiden.»

I Sancte Örjens Gille invaldes af Ugglas 1936 och innehade vid sin bortgång Gillets femte länk.

Sancte Örjens Gilles Högtidsdag den 23 april 1963.

Bertil Holmgren